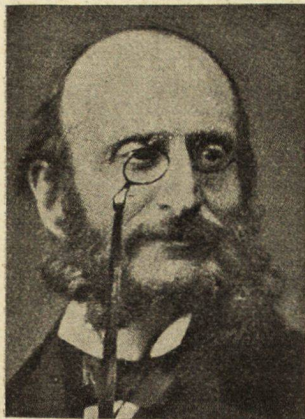

ната израилска община — Исаакъ О. (собствено **Якобъ Ебертъ**), умр. 5 окт. 1880 въ Парижъ, училъ отначало цигулка при баща си, после самъ занимавалъ се съ виолончелъ, достига до такава сръчностъ, че

Жакъ Офенбахъ

12 годишенъ се явява като виртуозъ. За по-нататъшно усъвършенстване, бащата изпраща О. въ Парижъ, но като чужденецъ, Керубини — тогава директоръ на консерваторията — отказалъ да го приеме, ала възлага обучението му на прочутия Васленъ, като същевременно — 1836 постъпва въ оркестъра на „Комическата опера“. 1849 заема капелмайсторско мѣсто въ „Театъръ-франсезъ“, дето дебютира съ успѣхъ и като компонистъ съ „Шансонъ дьо Фортюнио“. 1855 поема директорството на „Буфъ паризиенъ“, отначало на „Елисейскитѣ полета“, после въ пассажа „Шоасьоль“, отъ когато започва неговия блѣскавъ периодъ, като поставя туку единъ голѣмъ брой свои творби, първитѣ отъ които сж: „Двамата слѣпци“ и „Черната нощъ“. На следната година напушта директорството на „Буфъ паризиенъ“, и поставя творбитѣ си въ разни парижки театри, 1873—76 е директоръ на „Театъръ

дьо ла Гойте“. 1877 предприема безуспѣшно концертно пѣтуване въ Америка, следъ което живѣе въ Парижъ, дирижирайки и режисирайки свои творби. Музиката на О. е пикантна и весела, съ изященъ ритъмъ и красива, лесно-запомнима мелодия; неговитѣ оперети отразяватъ всѣкидневния Парижки животъ, и сж една сатира на тогавашнитѣ политически и обществени нрави, примѣсени съ шега и непринуденъ комизмъ, поради което О. е билъ една сила въ обществения животъ на французската столица. Надаренъ съ необикновена творческа мощъ, овладѣлъ всички изразни сръдства на музиката, директоръ, капелмайсторъ и режисьоръ едновременно, той въ стремежа си къмъ леки успѣхи и всѣкидневното, е губилъ все повече и повече усѣта къмъ идеалното и възвишеното. Броятъ на сценическитѣ творби на О. надминава 100, повечето, обаче, едноактни. Неговиятъ шедьовръ е операта „Хофманови разкази“, изпълнена следъ смъртта му, и станала репертуарна за всички оперни театри. Това творение доказва, че О. е могълъ да създаде много ценни дѣла, ако не е билъ увлеченъ отъ всѣкидневното и пошлото. Най-важни отъ останалитѣ му творби сж: „Орфей въ ада“, „Хубавата Елена“, „Синята брада“, „Парижки животъ“, „Робинзонада“, „Геромщайнската велика херцогиня“, „Перихола“ и „Мадамъ Фаваръ“ — всички 3-актни буфонерии. Едноактитѣ, като: „Годержтъ при фенеря“, „Пѣсенъта на Фортюнио“ и др. сж въ стила на старата французка оперета и водевиля, и се отличаватъ съ своята бодростъ и веселостъ, и една мелодия, доближаваща се по своята сърдечна простота до народната. Освенъ за сцена, О. е писалъ и нѣща за виолончелъ: нѣколко сонати съ пиано, и дуети, както и пѣсни и композиции на Лафонтенсви басни. Въ „Бележки на единъ пѣтуващъ музикантъ“ О. описва своето пѣтуване изъ Америка.

Офертория, лат. offertorium, фр. offertoire — се нарича въ католическата литургия една часть на приношението, презъ време на която се изпълнява музика; инструментална творба за органъ въ свобод-